

הענפה כאשר הם הולכים בדרכה — לבטח היתה באה על סיפוקה.

דמותה זו תישאר בי ובקרב כל יודעיה.

א ר א ל ה

את סבתא מוריה אני זוכרת במעומם. ומצטיירת לנגד עיני דמות נמוכה אך זקופת קומה ושיפעת תלתלי כסף לראשה.

בשנים שעדיין התגוררה בצריפה, הייתי נכנסת לשם בכל הזדמנות שהיתה, כדי לשבת עמה ולשמוע את סיפוריה המרתקים, אהבתי את העברית המצוחצחת השגורה בפיה. עדיין זכורים לי ארונות הספרים העמוסים לעייפה שבצריף.

בזמן מחלתה עשינו הסכם: אני אחלק במקומה את "השדה" ופרסי "דבר" (שעד אז עשתה זאת בעצמה למרות גילה המופלג) והיא — תשמור לי את "משכורתי" ותצבור אותה לרכישת אופניים. וכך קיבלתי את אופניי הראשונים בזכות סבתא.

כשחלתה והיתה רתוקה למיטתה ולכיסא גלגלים, הייתי יושבת לידה בחוץ ומשוחחת עמה. דעתה היתה צלולה עליה למרות מחלתה ויכולנו לשוחח כבעבר.

אך תמיד כשאני נזכרת בה, רואה אני לפני את דמותה הקטנה, אך זקופה וזריזה.

ב ת י ה ל ה